

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.537 van 13 oktober 2015
in de zaak A. 217.112/XIV-36.689**

In zake: Frank BELS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Vande Castele
kantoor houdend te 2900 Schoten
Klamperdreef 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Defensie

I. Voorwerp van de vordering

1.1. De vordering, ingesteld op 29 september 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:

“- de beslissingen om (1) de deliberatiecommissie van de voortgezette vorming, bedoeld in artikel 39bis van het KB van 122 augustus 2003 (betreffende de voortgezette vorming van de officieren van het actief kader van de krijgsmacht en de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor), niet te vatten en/of (2) de beoordelingen en/of vaststellingen, bedoeld in artikel 39bis van het KB van 12 augustus 2003, niet voor te leggen aan deze deliberatiecommissie, dit laatste zijnde ook weigeringen om de beoordelingen en/of vaststellingen, bedoeld in artikel 39bis van het KB van 12 augustus 2003, voor te leggen aan deze deliberatiecommissie;

- de beslissingen om (1) een nieuwe verdediging van het proefschrift te laten organiseren door de examencommissie bedoeld in artikel 37, § 2 van het KB van 12 augustus 2003, en/of (2) verzoeker op te roepen of te laten oproepen voor de eerste zitting van de beroepsproeven volgend op de datum waarop de oorzaak van het uitstel of de niet-deelname vervalt,

- de beslissingen om na verzoekers aanmaning dd. 17 augustus 2015 (1) de deliberatiecommissie van de voortgezette vorming, bedoeld in artikel 39bis van het KB van 12 augustus 2003, niet te vatten, en/of (2) de beoordelingen en/of vaststellingen, bedoeld in artikel 39bis van het KB, niet voor te leggen aan deze deliberatiecommissie,

- de weigering(en) om te beslissen dat (1) verzoeker is geslaagd ‘voor de test, het eindexamen, het geheel van de testen of voor het geheel van de eindexamens in het beschouwde domein die tot het niet slagen hebben geleid of waaraan hij niet heeft deelgenomen’ en ‘voor het proefschrift’, en dat (2) hij is geslaagd voor de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor.”

De bestreden beslissingen worden hierna aangeduid als de eerste, de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing.

1.2. De vordering strekt eveneens tot het opleggen van voorlopige maatregelen met een dwangsom, met name:

“[b]evelen dat de ‘Deliberatiecommissie’, bedoeld in artikel 39*bis* van het verordenend KB van 12 augustus 2003 (betreffende de voortgezette vorming van de officieren van het actief kader van de krijgsmacht en de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor):

a) met een formeel gemotiveerde bestuurshandeling beslist over verzoekers vraag dd. 10 september 2015 om geslaagd te worden verklaard voor de beroepsproeven (1998 – 1999) voor de bevordering tot de graad van majoor, en dit ten laatste vier werkdagen na de betekening van het uit te spreken arrest;

dit ook op straffe van verbeurte van een dwangsom van 2.500 € per dag vertraging.

b) de, in punt a vermelde, beslissing ter kennis van verzoekers raadsman op diens kantooradres brengt, en dit ten laatste zes werkdagen na de betekening van het uit te spreken arrest,

dit ook op straffe van verbeurte van een dwangsom van 2.500 € per dag vertraging.

c) verzoekers raadsman voorafgaandelijk hoort tijdens de vergadering of hoorzitting, en de oproep voor de vergadering of hoorzitting ter kennis van deze raadsman op diens kantooradres meedeelt, dit ten laatste één werkdag na de betekening van het uit te spreken arrest.

dit ook op straffe van verbeurte van een dwangsom van 2.500 € per dag vertraging.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 oktober 2015, om 10.00 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Vande Castele, die verschijnt voor verzoeker, en kapitein-commandant van het Vliegwezen Maarten Kerckhofs, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker neemt deel aan de beroepsproeven voor kandidaat-majoor IMM sessie 1997-1998. Hij moet in dat kader een proefschrift voorbereiden. Op 26 mei 1998 beslist de examencommissie in de eerste zitting dat verzoeker op het schriftelijk gedeelte van het proefschrift een resultaat van 13,63/50 behaalt en op het mondeling gedeelte van het proefschrift 10,64/20. Na weging behaalt verzoeker voor het totaal van zijn proefschrift 29,59/80 en als algemeen totaal 46,02/100. Het besluit is dat verzoeker “niet geslaagd” wordt verklaard.

3.2. Na bij tussenarrest nr. 120.623 van 16 juni 2003 uitspraak te hebben gedaan over de exceptie van laattijdigheid van het annulatieberoep van verzoeker, vernietigt de Raad van State bij arrest nr. 179.257 van 1 februari 2008, onder meer, het besluit van 26 mei 1998 waarbij de examenuitslag van verzoeker wordt vastgesteld. Er wordt overwogen dat de verwerende partij de vraag van verzoeker om kolonel Germain uit de examenjury te weren ten onrechte heeft afgewezen en dat de onwettigheid van die voorbereidende beslissing, die de regelmatige samenstelling van de examencommissie aangaat, de eindbeslissing van deze commissie aantast. Er werd, met het oog op het te verwachten rechtsherstel, in het arrest overwogen dat de vastgestelde onwettigheid, zijnde de

onregelmatige samenstelling van de examencommissie, betekent dat de nieuw samengestelde examenjury die de beslissing overdoet, het proefwerk van de verzoeker geheel opnieuw zal moeten beoordelen en een nieuwe mondelinge proef zal moeten organiseren.

3.3. Inmiddels, vanaf 1999 tot 31 oktober 2010, genoot verzoeker, op diens aanvraag, van een onafgebroken reeks tijdelijke ambtsontheffingen. De verwerende partij onderneemt in die periode geen initiatieven om het arrest uit te voeren. Verzoeker doet dat evenmin.

Verzoeker vraagt zijn ontslag aan uit het beroepskader dat hem wordt toegestaan bij koninklijk besluit van 17 november 2010. Hij is sindsdien bij het reservekader ingedeeld.

3.4. Op 10 augustus 2012 schrijft de actuele raadsman van verzoeker de minister van Landsverdediging aan. Hij “maant [de minister] en de Belgische Staat ook aan om onverwijld uitvoering te geven aan het annulatiearrest nr. 179.257 van 1 februari 2008” en specificeert daarbij: “In dat opzicht is er geen andere uitweg dan het geslaagd verklaren voor de beroepsproeven majoor (waarvoor hij een keurig proefschrift had ingediend).” Hij vraagt tevens “inzage van alle bestuursdocumenten m.b.t. de uitvoering van dit arrest van 2008” en wil “voor dit alles uitsluitel krijgen op 1 oktober 2012”.

3.5. Op 14 september 2012 deelt de verwerende partij aan verzoeker een interne nota van 18 februari 2008 -ref JMLITIG 08-102665- mee, uitgaande van de dienst betwistingen en gericht aan de divisie “expertise van het directoraat Human Ressources Evaluation” (HRE-X) van de verwerende partij, waarin gesteld wordt dat het vernietigingsarrest “niet impliceert dat de betrokkene geslaagd is voor de beroepsproeven. Wel zal een nieuwe examencommissie het proefschrift van de betrokkene (schriftelijk deel) moeten beoordelen. De betrokkene zal na het einde van zijn TAPA [tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden] ook moeten uitgenodigd worden om het proefschrift opnieuw

mondeling te verdedigen. Bij een eventuele mislukking zal hij nog recht hebben op een tweede poging.”

3.6. Op 24 september 2012 deelt de minister van Landsverdediging met een brief aan verzoeker mee dat het zonder meer geslaagd verklaren van verzoeker voor de beroepsproef majoor IMM, het nemen van een onwettige bestuurshandeling zou betekenen. De minister stelt dat iedere beroepsproef majoor IMM dient geëvalueerd te worden, dat uitvoering zal gegeven worden aan het arrest van de Raad van State en dat verzoeker de mogelijkheid zal worden geboden zijn beroepsproef majoor IMM opnieuw te laten evalueren door een jury. Tot slot deelt hij mee dat eerlang contact zal worden opgenomen met verzoeker om ter zake concrete afspraken te maken.

3.7. Op 1 oktober 2012 vordert verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de weigering om hem geslaagd te verklaren voor de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor, sessie 1997-1998, beslissing die blijkt uit de voornoemde nota JMLITIG 08-102665 van 18 februari 2008 en de hiervoor genoemde brief van de minister van 24 september 2012, evenals van de weigering om een jury opnieuw samen te stellen ter beoordeling van het proefschrift en/of om verzoeker het proefschrift mondeling te laten voorstellen en verdedigen zolang hij niet (terug) de hoedanigheid van officier van het actief kader in werkelijke dienst had. Die vordering strekt eveneens, bijkomend, tot het opleggen van een voorlopige maatregel en dwangsom.

3.8. Bij arrest nr. 220.956 van 11 oktober 2012 verwerpt de Raad van State het in punt 3.7. vermelde beroep bij gebrek aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel .

3.9. Op 7 november 2012 vordert verzoeker de Raad van State aan verweerder een dwangsom op te leggen “zolang alle nieuwe overheidsbeslissingen en overheidshandelingen die het herstel van de wettigheid inhouden ingevolge het

annulatie-arrest nr. 179.257 van 1 februari 2008, niet genomen zijn, meer bepaald [...]”.

3.10 Op 29 januari 2013 dagvaardt verzoekers raadsman de minister van Defensie om op 15 januari 2013 te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel wegens de door verzoeker geleden “morele, statutaire en materiële schade”.

3.11. Bij arrest nr. 222.364 van 4 februari 2013 verwerpt de Raad van State het in punt 3.9. vermelde beroep bij gebrek aan actueel belang.

Bij brief van 3 december 2012 meldde de Commandant van het Defensiecollege immers aan verzoeker dat de minister van Defensie op 24 september 2012 heeft geoordeeld dat een nieuwe beoordeling van de beroepsproef van de verzoeker dient plaats te vinden door een examencommissie. Inmiddels werd aan verzoeker ook de samenstelling van de examencommissie meegedeeld, evenals de plaats en datum waarop de proef plaatsvindt. Verzoekers raadsman geeft op de terechtzitting die aan het arrest voorafging te kennen dat de verwerende partij daarmee voldoet aan wat hij op dat ogenblik van haar verwachtte en dat zij daarmee aan de vordering van verzoeker het vereiste belang had ontnomen.

3.12. De verzoeker legt vervolgens, zonder succes, de mondelinge verdediging van zijn proefschrift af in eerste (op 14 januari 2013) en, vervolgens, in tweede zitting (op 26 juni 2013). Ook deze beslissingen worden door verzoeker bestreden met een beroep tot nietigverklaring ingediend op 28 augustus 2013.

Bij arrest nr. 229.931 van 22 januari 2015 verwerpt de Raad van State het door verzoeker ingestelde beroep strekkende tot de nietigverklaring van “de beslissingen, betiteld ‘Beoordeling Eindproef *extra-muros* 2013 – Vorming kandidaat Hoofdofficier’ en waarbij verzoeker ‘niet-geslaagd’ wordt verklaard”. In zijn arrest nr. 229.931 besluit de Raad van State dat het ingediende beroep

zonder voorwerp was geworden nadat de examencommissie van de verwerende partij met een beslissing van 15 mei 2014 de bestreden beslissingen had ingetrokken.

De voornoemde beslissing van de examencommissie van 15 mei 2014 luidt als volgt:

“[...]

Gelet op het feit dat de auditeur in zijn verslag het eerste middel betreffende de samenstelling van de examencommissie gegrond acht, hebben wij beslist om de beoordelingen van het door u in 1998 neergelegde proefschrift en de mondelinge verdediging ervan (1ste poging op 14 januari 2013 en 2de poging op 26 juni 2013) in te trekken.

[...] ”

Een nieuw samengestelde examencommissie zal uw proefschrift (schriftelijk en mondeling deel) opnieuw beoordelen. De namen van de leden alsook verdere praktische richtlijnen zullen u later door de bevoegde diensten meegedeeld worden.

[...]”

3.13. Bij arrest nr. 229.932 van dezelfde datum, 22 januari 2015, verwerpt de Raad van State een (ander) beroep eveneens door verzoeker ingesteld, dat strekt tot de nietigverklaring van artikel 19 van het koninklijk besluit van 4 juli 2013 ‘tot wijziging van diverse bepalingen betreffende de vorming van de kandidaat-officieren en officieren van het actief kader van de Krijgsmacht’ in zoverre het bepaalt dat artikel 14 van datzelfde besluit in werking treedt “op 30 augustus 2013”.

Er werd in het arrest geoordeeld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van die bepaling. De in punt 3.11. vermelde beslissing van 3 december 2012 bepaalt immers dat de beoordeling van het proefschrift door een nieuw samengestelde examencommissie zal worden onderzocht. Dit houdt in, aangezien het voornoemde artikel 14 op 30 augustus 2013 in werking is getreden, dat indien die beoordeling door de examencommissie negatief is, ze aan de deliberatiecommissie bedoeld in artikel 39bis van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 zal worden voorgelegd hetgeen door verzoeker met het voormelde verzoekschrift werd beoogd.

3.14. In reactie op de beslissing van 15 mei 2014 en de mededeling dat een nieuw samengestelde examencommissie zijn proefschrift opnieuw zal beoordelen, deelt de raadsman van verzoeker met een brief van 10 juni 2014 aan de minister van Landsverdediging een nota mee waarin hij meldt dat er twijfel is over de onpartijdigheid van de (nieuw) “samengestelde examencommissie” en dit “niet alleen indien de nieuwe jury wordt samengesteld door één of meerdere leden van de huidige jury, maar overigens ook indien er sprake is van een andere samenstelling”.

3.15. Met een brief van 16 september 2014 bericht de verwerende partij verzoekers raadsman dat er een nieuwe beoordeling van het proefschrift van verzoeker dient plaats te vinden, dat op die beoordeling het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 van toepassing is en dat de exacte samenstelling van de examencommissie, alsook alle verdere praktische modaliteiten i.v.m. de mondelinge verdediging van het proefschrift die zal plaatsvinden op 21 oktober 2014, hem nog worden meegedeeld.

3.16. Op 2 oktober 2014 deelt de verwerende partij aan verzoekers raadsman de samenstelling van de examencommissie mee. Met een daaropvolgend schrijven van 16 oktober 2014 vraakt verzoeker met tussenkomst van zijn raadsman de voorzitter en de leden van de examencommissie. Met brieven van 14 november 2014 en 4 december 2014 deelt de verwerende partij mee dat op het verzoek tot wraking niet wordt ingegaan behoudens wat één van leden van de examencommissie betreft, met name majoor dr. Ir. H..

Met een brief van 24 december 2014 wordt de datum van de mondelinge verdediging uiteindelijk vastgesteld op 5 februari 2015.

3.17. Met een brief van 26 januari 2015 bericht verzoekers raadsman de verantwoordelijke voor de organisatie van de proef, luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L., dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om zich aan te melden voor de mondelinge verdediging van het proefschrift, vastgesteld op

5 februari 2015. Die onmogelijkheid “geldt voor onbepaalde duur en [is] verantwoord [...] door gezondheidsredenen”. Zijn raadsman verklaart in dat schrijven nog dat verzoeker “zowel belang als belangstelling [behoudt] voor de beslissingen waarbij hij geslaagd zal worden verklaard voor het proefschrift en de beroepsproeven, sessie 1998-1999”.

Bij dat schrijven van 26 januari 2015 voegt hij een bijlage met “enkele beschouwingen”. Die beschouwingen bevatten het standpunt van verzoeker omtrent (onder meer) de “[a]anvraag tot uitstel – [b]evoegdheid tot het vatten van de deliberatiecommissie”.

3.18. Met een aangetekend schrijven van 27 januari 2015 schrijft verzoekers raadsman ook de minister van Defensie aan en deelt hem mee dat zijn cliënt met een levensbedreigende aandoening wordt geconfronteerd zodat snelle genoegdoening onontbeerlijk is. Hij stelt dat verzoeker geen heil ziet in de nieuwe examencommissie zoals blijkt uit zijn verzoek tot wraking en dat er “in beginsel slechts een gunstig perspectief voorhanden [is] mits een beslissing van de deliberatiecommissie”. In datzelfde schrijven stelt verzoekers raadsman dat de deliberatiecommissie kan worden gevat in die gevallen waarin de kandidaat “zonder geldige reden” niet heeft deelgenomen aan de verdediging en ziet daarin een schending van het gelijkheidsbeginsel “ten nadele van hij die een uitstel heeft verzocht en gekregen” en dat “uit dit alles volgt dat [verzoeker] nog geen uitstel vraagt, hoe zorgwekkend zijn gezondheidstoestand is”. Hij maant de minister vervolgens aan tot “intrekking” van de woorden ““zonder geldige reden” vermeld in artikel 39*bis*, § 1, van het KB van 12 augustus 2003”. Hij benadrukt in datzelfde schrijven dat er hoogdringendheid geldt en dat het “nu niet overdreven is te stellen dat het een kwestie van dagen kan zijn”.

3.19. In antwoord op een elektronisch bericht van 27 januari 2015 waarin de voorzitter van de examencommissie verzoekt om uiterlijk tegen 4 februari 2015 een medisch attest te bezorgen teneinde te vermijden dat een onrechtmatige afwezigheid zou moeten worden vastgesteld, meldt de raadsman

van verzoeker diezelfde dag dat hij op dat ogenblik niet over een medisch attest beschikt. Hij stelt dat het belangrijk is dat de examencommissie op 5 februari 2015 vaststelt “(1) of de heer Bels aanwezig is, en (2) of hij voor zijn eventuele afwezigheid een (geldig) attest meedeelt”. Hij voegt eraan toe dat hij als raadsman op 5 februari zelf wenst te melden “of een attest wordt neergelegd” en de examencommissie beknopt wenst toe te lichten wat past. Hij voegt als bijlage de brief aan de minister van Defensie van 27 januari 2015 waarin hij hem verzocht om intrekking van de woorden “zonder geldige reden” van artikel 39bis van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003.

Met een elektronisch bericht van 4 februari 2015 maakt de raadsman het medisch attest over dat betrekking heeft op een periode van bepaalde duur (van 15 januari 2015 tot 15 maart 2015).

3.20. In antwoord op de brief van 27 januari 2015 van verzoekers raadsman, wijst de minister van Defensie met een brief van 6 maart 2015 de gevraagde “intrekking” - de minister gewaagt van een “wijziging” -, van de woorden “zonder geldige reden” af.

De minister wijst er *in fine* van zijn brief op dat “uw cliënt voorlopig nog geen uitstel wenst te vragen om medische redenen”. Hij verzoekt de raadsman om binnen 15 werkdagen te bevestigen of verzoeker al dan niet uitstel vraagt. Bij gebrek aan antwoord zal hij ervan uitgaan dat verzoeker geen uitstel wenst te krijgen. Wanneer uitstel wordt gevraagd, moet dat worden gestaafd met een medisch attest dat voorziet in een bepaalde periode van ongeschiktheid. Zodra de medische ongeschiktheid ophoudt te bestaan, zal verzoeker terug worden opgeroepen om de proef af te leggen. Nieuwe periodes van medische ongeschiktheid dienen tijdig meegedeeld te worden aan de voorzitter van de examencommissie.

3.21. Met een brief van 5 april 2015 antwoordt verzoekers raadsman de minister. Hij betreurt daarin diens antwoord en wijst er op dat “de

deliberatiecommissie [...] een beslissing [kan] nemen die de - in 1ste aanleg - bevoegde instantie, wie het ook weze, niet kan nemen, namelijk beslissen dat de kandidaat ‘geslaagd is voor de test, het eindexamen (...) waaraan hij niet heeft deelgenomen’”. Hij voegt eraan toe dat “[h]et gegeven van een uitstel [...] alleszins kennelijk irrelevant [is] in geval van dergelijke beslissing”. *In fine* van zijn schrijven stelt verzoekers raadsman dat hij “bevestig[t] dat de heer Bels [hem] niet gevraagd heeft om namens [verzoeker] uitstel te vragen”.

3.22. Met een brief van 6 mei 2015 deelt de directeur ‘Juridische Zaken’ van de beleidsceel van de minister van Defensie aan verzoekers raadsman het volgende mee:

“Als antwoord op uw brief kan ik u melden dat uw cliënt binnenkort opnieuw zal geconvoceerd worden voor het afleggen van de mondelinge proef. Mocht u al een indicatie hebben van de periode van ongeschiktheid van uw cliënt, kunt u dit alvast meedelen aan de directeur Vorming KHO zodat er rekening mee kan gehouden worden m.b.t. de convocatiedatum.”

3.23. Met een schrijven van 23 juni 2015 bericht luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L. (directeur vorming KHO) aan verzoekers raadsman wat volgt:

“[...]

Als verantwoordelijke voor de organisatie van de mondelinge verdediging van het proefschrift, ben ik zo vrij U te vragen mij de vermoedelijke periode van ongeschiktheid van de heer BELS over te maken.

Van zodra deze periode gekend is, kunnen we de nodige voorbereidingen treffen voor de organisatie van deze mondelinge verdediging”.

3.24. Daaropvolgend, op 2 juli en op 27 juli 2015, verzoekt verzoekers raadsman de verwerende partij om hem de vaststellingen door en de beslissingen van de examencommissie gedaan in haar vergadering van 5 februari 2015, evenals de door haar opgestelde documenten onverwijld te betekenen.

In de brief van 2 juli vermeldt de raadsman, onder verwijzing naar een eerdere brief van 2 maart 2015 waarin hij moeilijkheden signaleert betreffende het overleggen van medische attesten, nog dat hij verzoeker zal trachten te contacteren; in de brief van 27 juli 2015 deelt hij mee dat hij zal pogen

om “ter clarificatie” een medisch attest te bekomen en de verwerende partij na het bekomen ervan te berichten.

3.25. Bij brief van 30 juli 2015 antwoordt luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L. aan verzoekers raadsman het volgende:

“[...]

In bijlage vindt [u] de beoordeling van de mondelinge verdediging van het proefschrift van uw cliënt, dat is opgesteld op 5 februari 2015 door de jury en dat tevens geldt als ‘compte-rendu’. U zult merken dat onderaan vermeld staat dat uw cliënt afwezig was *‘om medische redenen, waarvoor een medisch attest werd voorgelegd door zijn advocaat’*. Uit deze bewoordingen dien ik af te leiden dat de jury geoordeeld heeft dat uw cliënt op 5 februari 2015 gerechtvaardigd afwezig was voor de mondelinge verdediging van zijn proefschrift en dat het door u voorgelegde medische attest heeft aanvaard. Uw cliënt had dus een geldige reden om niet deel te nemen aan de mondelinge verdediging. Dat is ook de reden waarom mij opgedragen is om een nieuwe mondelinge verdediging te organiseren: vandaar mijn brief van 23 juni ll. met de vraag naar de vermoedelijke periode van ongeschiktheid van uw cliënt.

U geeft in uw brief van 27 juli 2015 aan dat een deelname aan een nieuwe mondelinge verdediging door uw cliënt onmogelijk lijkt gelet op zijn gezondheidstoestand. Het door u overgemaakte medische attest heeft echter maar een geldigheidsduur tot 15 maart 2015. Gelieve daarom een nieuw medisch getuigschrift te laten opmaken en dit in overeenstemming met de geldende reglementering inzake: DGHR-REG-MEDIS-001. Concreet betekent dat dat de arts van uw cliënt het medisch getuigschrift in bijlage dient in te vullen, ofwel dat het burger geneeskundig getuigschrift wordt ingesloten in het Model 1 In bijlage. Dit Model 1 dient dan vervolgens aan mij te worden overgemaakt.

Tenslotte kan ik u ook nog meedelen dat de jury mij op 5 februari 2015 eveneens een beoordeling heeft overgemaakt van het schriftelijk werk van uw cliënt. Volgens de geldende reglementering m.b.t. het proefschrift - die u op 8 april 2013 door de Commandant van het Defensiecollege is overgemaakt (Ref. 4) - worden de resultaten van de beoordeling van het schriftelijk werk niet meegedeeld voor het einde van de mondelinge verdediging. Aangezien er nog geen mondelinge verdediging heeft kunnen plaatsvinden, kan ik u deze beoordeling dan ook niet overmaken.”

3.26. Op 14 augustus 2015 richt de raadsman van verzoeker aan luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L. een aangetekend schrijven met vermelding “Aanmaning – aangetekend”.

Vooreerst deelt hij daarin mee dat hij het meegedeelde Model 1 laat invullen door de “Duitse medische keten”. Tevens voegt hij een medisch attest van 7 augustus 2015 toe als bijlage. Hij wijst op de zeer ernstige gezondheidstoestand van verzoeker die van die aard is dat er *de facto* geen sprake

kan zijn van een mondelinge verdediging en wijst er op dat er “geen sprake [is] van een ‘gekregen uitstel’ omdat [verzoeker] geen uitstel heeft gevraagd”. Hij besluit dat “niets [...] het vatten van de deliberatiecommissie in de weg [staat]” en dat “de beslissing om dit niet te doen, onwettelijk [is]”.

Hij “maant” tot slot aan om “(1) de deliberatiecommissie te vatten en (2) de beslissing om de deliberatiecommissie, bedoeld in artikel 39*bis* van het KB van 12 augustus 2003, niet te vatten en de beslissing om een nieuwe verdediging te laten organiseren, te herzien en in te trekken”. Tevens vraagt hij om dit “verzoek-aanmaning” over te maken aan “de bevoegde instanties” waarbij hij opmerkt dat artikel 39*bis* van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 niet verduidelijkt wie precies de deliberatiecommissie kan vatten. Hij preciseert dat hij “een antwoord [wenst] te lezen ten laatste op 4 september 2015”.

3.27. Op 17 augustus 2015 maakt verzoekers raadsman het door de arts van verzoeker ingevulde standaardformulier – het zogenaamde Model 1 – over aan luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L..

3.28. Omdat hij nog geen antwoord heeft ontvangen, neemt verzoekers raadsman op 10 september 2015 drie initiatieven.

Hij richt opnieuw een brief aan luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L. waarin hij meldt dat hij het gebrek aan antwoord op de aanmaning (van 14 augustus 2015) betreurt en bevestigt dat “het niet–vatten van de deliberatiecommissie niet hoort en dat het wel past om de beoordelingen en vaststellingen voor te leggen aan de deliberatiecommissie”.

Tevens richt hij een aangetekend schrijven (met bijlagen) aan de minister van Defensie waarin hij aan hem bevestigt dat “het niet–vatten van de deliberatiecommissie niet hoort en dat het wel past om de beoordelingen en vaststellingen voor te leggen aan de deliberatiecommissie”. Hij voegt daaraan de aanmaning van 14 augustus 2015 en een geactualiseerd feitenrelaas toe en stelt dat

de minister van Defensie “zo beter [zal] kunnen oordelen of [hij] op 6 maart 2015 wel de juiste beslissing heeft genomen”.

Tot slot schrijft hij diezelfde dag met een afzonderlijk schrijven, met vermelding “Aangetekend-Aanmaning”, de “Deliberatiecommissie Voortgezette Vorming” aan. Hij verwijst naar zijn briefwisseling van 26 januari, 2 juli, 27 juli en 30 juli 2015, evenals naar zijn gemotiveerde aanmaning van 14 augustus 2015 en zijn herinneringsbrief aan de directeur VKHO van 10 september 2015.

Wat de inhoud betreft, legt hij “in het kader van artikel 39*bis* van het KB van 12 augustus 2003” aan de deliberatiecommissie “de vaststellingen van de examencommissie voor, zijnde de ‘compte-rendu’” Hij verzoekt de deliberatiecommissie “te beslissen dat [verzoeker] is geslaagd ‘voor de test, het eindexamen, het geheel van de testen of voor het geheel van de eindexamens in het beschouwde domein die tot het niet slagen hebben geleid of waaraan hij niet heeft deelgenomen’ en ‘voor het proefschrift’, en dus ook te beslissen dat hij is geslaagd voor de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor”.

Hij maant de deliberatiecommissie aan te beslissen ten laatste op 23 september 2015, hem deze beslissingen ter kennis te brengen ten laatste op 25 september 2015, evenals de datum van de vergaderingen van de deliberatiecommissie mee te delen ten einde hem te horen en om hem de datum van de hoorzitting mee te delen, dit ten laatste op 15 september 2015.

Tot slot stelt hij dat “uit het stilzwijgen op deze verzoeken en aanmaningen [...] stilzwijgende weigeringsbeslissingen, stilzwijgende afwijzingen en een behoud van de huidige (inerte) situatie afgeleid [zullen] worden” en verwijst hij naar artikel 14, § 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State waarbij hij de erin vervatte termijn van 4 maanden betwist.

3.29. Met een elektronisch bericht van 15 september 2015 antwoordt luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L. dat het wel degelijk de bedoeling was de brief van verzoekers raadsman van 14 augustus 2015 te beantwoorden maar dat dat onmogelijk bleek vóór de door hem opgelegde datum van 4 september 2015. Tevens wordt meegedeeld dat aangezien verzoekers raadsman zich inmiddels tot de minister van Defensie heeft gericht, deze laatste een antwoord zal verstrekken.

3.30. Op 22 september 2015 dient verzoeker een schriftelijk verzoek bij spoed in bij de rechtbank van eerste aanleg waarin hij in essentie hetzelfde vraagt (het vatten van de deliberatiecommissie met het oog op een door haar te nemen beslissing met een bevel tot uitvoering van haar beslissing door de verwerende partij) als met huidig verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De procedure is nog hangende en wordt, zo verklaart verzoekers raadsman ter zitting, gepleit op 24 november 2015.

3.31. Na het indienen van het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen antwoordt de minister van Defensie met een aangetekend schrijven van 2 oktober 2015, door verzoekers raadsman ontvangen op 6 oktober 2015. De brief luidt als volgt:

“[...]

Uw brief van 10 september 2015 m.b.t het proefschrift van de heer BELS in het kader van de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor, heeft mijn volle aandacht genoten. U verzoekt hierbij om tegen een bijzonder scherpe deadline de deliberatiecommissie van de voortgezette vorming te vatten, die zich dan dient uit te spreken over het al dan niet slagen van uw cliënt in de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor.

Vooreerst verzoek ik u om aan uw cliënt mijn oprechte steun te betuigen in de strijd tegen zijn ziekte.

Vervolgens lijkt het mij alvast niet van belang wie deze deliberatiecommissie van de voortgezette vorming kan vatten: zij wordt op basis van artikel 39bis, §1 van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 betreffende de voortgezette vorming van de officieren van het actief kader van de krijgsmacht en de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor (hierna verkort: KB van 12 augustus 2003) automatisch gevat wordt ‘wanneer de officier niet aan de in artikel 39 bedoelde criteria heeft voldaan of wanneer hij, zonder geldige reden niet (...) aan het proef-

schrift heeft deelgenomen'. Deze rechtsfeiten hebben zich thans nog niet voorgedaan.

Immers, in de eerste plaats heeft uw cliënt nog niet aan de in artikel 39 van het KB van 12 augustus 2003 bedoelde criteria tot slagen voldaan. Aangezien uw cliënt op 5 februari 2015 zijn proefschrift niet mondeling heeft kunnen verdedigen, ligt vooralsnog enkel de beoordeling van het schriftelijke deel van het proefschrift door de examencommissie voor. Zoals de directeur Vorming Kandidaat-Hoofdofficier (VKHO) u op 16 september 2014 heeft meegedeeld, wordt deze schriftelijke beoordeling herleid naar 50 van de in totaal 80 punten voor de specifieke beroepsproef. De overige 30 punten van de mondelinge verdediging voor deze specifieke beroepsproef liggen dus nog niet voor. Ook al wordt rekening gehouden met de score van 16,43 op 20 voor het schriftelijk examen "Intermachten" voor de gemeenschappelijke beroepsproef, ligt er dus momenteel nog geen globaal cijfer voor zoals bepaald door artikel 39, 2°, b) van het KB van 12 augustus 2003, noch kan momenteel uitgemaakt worden of uw cliënt een cijfer van ten minste vijftig procent heeft behaald voor zijn proefschrift zoals vereist in artikel 39, 2°, a) van het KB van 12 augustus 2003.

Bovendien dien ik vast te stellen dat u op 26 januari 2015 het Defensiecollege ingelicht heeft dat uw cliënt zich om gezondheidsredenen op 5 februari 2015 onmogelijk kon aanmelden voor de mondelinge verdediging van zijn proefschrift. Op vraag van de voorzitter van de examencommissie heeft u op 4 februari 2015 een medisch attest van uw dienst overgemaakt om zijn afwezigheid te rechtvaardigen. De examencommissie heeft op 5 februari 2015 vastgesteld dat uw cliënt afwezig was 'om medische redenen, waarvoor een medisch attest werd voorgelegd door zijn advocaat'. Het lijkt er dan ook op dat niemand betwist dat uw cliënt met een geldige reden afwezig was op 5 februari 2015.

Dit brengt ons ook terug bij het gebruik van de woorden 'zonder geldige reden' in artikel 39bis van het KB van 12 augustus 2003. Deze woorden kunnen volgens mij niet anders begrepen worden dan dat er geen uitstel - in de zin van artikel 30 van het van het KB van 12 augustus 2003 - zou zijn gevraagd voor de deelname aan (bijvoorbeeld) de verdediging van het proefschrift. Het bovenvermeld besluit dat er voor uw cliënt wel een geldige reden was om niet deel te nemen aan de mondelinge verdediging van zijn proefschrift, leidt er dan ook *ipso facto* toe dat uw cliënt voorafgaand om uitstel heeft gevraagd.

Bijgevolg dient het voorleggen van een medisch getuigschrift als reden voor de afwezigheid van uw cliënt op 5 februari 2015 aanzien te worden als een vraag om uitstel voor uw cliënt, zij het impliciet. Ook het overmaken van het nieuwe 'Ärztliches Attest' van 7 augustus 2015 en het ingevulde Model 1 van het reglement DGHR-REG-MEDIS-001 waarin uw cliënt voor onbepaalde duur arbeidsongeschikt is verklaard, dient beschouwd te worden als een aanvraag tot uitstel. Uiteraard beschouw ik de redenen voor dit uitstel gerechtvaardigd.

Het bovenvermelde heeft evenwel tot gevolg dat uw verzoek om de deliberatiecommissie van de voortgezette vorming te vatten ter beoordeling van de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor van uw cliënt, niet kan ingewilligd worden."

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4.1. De raadsman van verzoeker legt op de terechtzitting van 7 oktober 2015 een pleitnota en vijf aanvullende stukken neer.

4.2. De toepasselijke regelgeving voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

A. Exceptie wat het voorwerp van de vordering betreft betreffende de eerste en de derde bestreden beslissing.

5. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering wat de eerste en de derde bestreden beslissingen betreft. Zij meent dat zowel de eerste als de derde bestreden beslissing moet worden gekwalificeerd als een “stilzwijgende afwijzende beslissing”. Zij meent evenwel dat geen sprake kan zijn van een stilzwijgende afwijzende beslissing in de zin van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State omdat de door verzoeker opgelegde termijn “om een antwoord op zijn brieven van 10 september 2015 te krijgen” niet alleen “ruim minder” bedraagt dan de in voormeld artikel 14, § 3, bepaalde termijn van vier maanden en, hoe dan ook, “te scherp” was. Evenmin beantwoordt de beslissing aan de eis dat die aanmaning precies en duidelijk moet zijn en wordt erin, impliciet noch expliciet, verwezen naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De verwerende partij zet nog uiteen dat inmiddels een antwoord door de minister van Defensie is verstrekt op 2 oktober 2015 en betekend aan verzoekers raadsman op 5 oktober 2015, dit is binnen de in artikel 14, § 3, bedoelde termijn, en dat dit antwoord aldus ook geen overschrijding van de redelijke termijn

lijkt te kunnen inhouden. Zij stelt dat deze beslissing van 2 oktober 2015 alleszins in de plaats komt van de eventuele stilzwijgende afwijzende beslissing, moest die er al zijn geweest (*quod non*). Zij concludeert dat “zowel de eerste als de derde bestreden beslissing hun voorwerp hebben verloren en derhalve doelloos zijn geworden”.

Beoordeling

6. De eerste en de derde bestreden beslissing zijn impliciet afwijzende beslissingen die slechts overeenkomstig de voorwaarden bepaald in artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aanvechtbaar zijn.

Ten aanzien van de eerste en de derde bestreden beslissing, zijnde:

- “de beslissingen om (1) de deliberatiecommissie van de voortgezette vorming, bedoeld in artikel 39bis van het KB van 12 augustus 2003 [...], niet te vatten, en/of (2) de beoordelingen en/of vaststellingen, bedoeld in artikel 39bis van het KB van 12 augustus 2003, niet voor te leggen aan deze deliberatiecommissie”, dit laatste zijnde ook weigeringen om de beoordelingen en/of vaststellingen, bedoeld in artikel 39bis van het KB van 12 augustus 2003, voor te leggen aan deze deliberatiecommissie”; en
- “de beslissingen om na verzoekers aanmaning dd. 17 augustus 2015 (1) de deliberatiecommissie van de voortgezette vorming, bedoeld in artikel 39bis van het KB van 12 augustus 2003, niet te vatten, en/of (2) de beoordelingen en/of vaststellingen, bedoeld in artikel 39bis van het KB, niet voor te leggen aan deze deliberatiecommissie”,

moet worden vastgesteld, wat de eerste bestreden beslissing betreft, dat verzoeker geen melding maakt van de overeenkomstig artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde aanmaning. Evenmin maakt verzoeker, wat de derde bestreden beslissing betreft, dit is deze “na verzoekers aanmaning dd. 17 augustus 2015” (bedoeld wordt de aanmaning van 14 augustus 2015 gericht aan luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L., haar in herinnering gebracht op 17 augustus en 10 september 2015 en op 10 september 2015 bezorgd aan de

minister van Defensie) in de eraan voorafgaande aanmaning melding van voornoemd artikel 14, § 3. Verzoeker vermeldt in die aanmaning evenmin - in tegenstelling tot hetgeen hij in zijn aanmaning van 10 september 2015 gericht aan de deliberatiecommissie wel doet -, dat “uit het stilzwijgen op deze verzoeken en aanmaningen stilzwijgende weigeringsbeslissingen, stilzwijgende afwijzingen en een behoud van de huidige (inerte) situatie [zullen] afgeleid worden” of, nog, dat “het [niet] baat te stellen dat er van een impliciete weigeringsbeslissing pas sprake kan zijn na verloop van een termijn van vier maanden, zoals bv. ook bepaald in artikel 14, § 3 RvS-wet”.

Bovendien is de termijn van 4 maanden bedoeld in artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet verstreken zodat geen stilzwijgende weigeringsbeslissing in de zin van die bepaling voorligt waarvan de Raad van State kennis kan nemen.

7. Verzoekers vraag om het Grondwettelijk Hof prejudicieel te bevragen over artikel 14, § 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State lijkt verzoekers vraag om bij uiterst dringende noodzakelijkheid te beslissen, te ontkrachten. De Raad van State ziet ook niet in welk voordeel verzoeker daarmee in deze stand van het geding zou kunnen bereiken. Dat geldt des te meer, nu de Raad van State vaststelt dat de minister van Defensie, weliswaar nadat het voorliggende verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend, met zijn brief van 2 oktober 2015 heeft geantwoord op de brief van verzoekers raadsman van 10 september 2015 waarbij laatstgenoemde hem de aanmaning van 14 augustus 2015 had overgemaakt. Er is dan ook nu geen reden om die prejudiciële vraag te stellen.

8. Verzoeker verklaart ter zitting dat het schrijven van de minister van Defensie van 2 oktober 2015 hem inmiddels werd betekend en dat hij ervan kennis heeft genomen.

In zijn met redenen omklede brief stelt de minister van Defensie uitdrukkelijk dat het “verzoek om de deliberatiecommissie van de voortgezette vorming te vatten ter beoordeling van de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor van [verzoeker], niet kan ingewilligd worden”. In deze stand van het geding volstaat het met de verwerende partij vast te stellen dat ingevolge die tussengekomen uitdrukkelijke beslissing van “een impliciet afwijzende beslissing” geen sprake meer is en dat het beroep, in de mate het is gericht tegen de eerste en de derde bestreden beslissing, doelloos is geworden.

9. Uit wat voorafgaat, volgt dat de door de verwerende partij opgeworpen – maar desnoods ook ambtshalve op te werpen – exceptie een dergelijke graad van ernst vertoont, dat ze reeds in de huidige stand van de procedure moet worden onderzocht.

De exceptie van de verwerende partij wordt, althans in deze stand van het geding, in de aangegeven mate bijgevalen. De voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk in de mate ze is gericht tegen de eerste en de derde bestreden beslissing.

B. Exceptie wat het belang van verzoeker betreft betreffende de vierde bestreden beslissing

10. De verwerende partij voert aan dat de vordering niet-ontvankelijk is bij gebrek aan een geoorloofd belang in hoofde van verzoeker. Zij zet uiteen dat verzoeker ten onrechte volhoudt dat uit arrest nr. 179.257 van 1 februari 2008 kan worden afgeleid dat “de beoordelingsmacht van de examencommissie beperkt wordt tot het geslaagd verklaren van verzoeker” verzoeker. Vooreerst merkt zij op dat gedurende de periodes van tijdelijke ambtsontheffingen van verzoeker hij zich in de administratieve stand “non-activiteit” bevond zodat gedurende die periode geen (onmiddellijke) uitvoering moest worden gegeven aan het voornoemde arrest. Door zijn ontslag te vragen en te verkrijgen op 1 november 2010 waardoor hij in het reservekader werd

ingedeeld, heeft verzoeker zich in een positie geplaatst “dat er voor het bestuur juridisch gezien geen enkele verplichting meer bestond om nog uitvoering te geven aan het arrest: verzoeker was geen beroepsofficier meer en hij kwam bijgevolg niet meer in aanmerking voor de beroepsproef majoor”. Het feit dat de minister van Landsverdediging op 24 september 2012 toch heeft toegezegd dat verzoeker nog een kans krijgt, “kan enkel worden beschouwd als een uiting van goodwill”.

Beoordeling

11. Wat de vierde bestreden beslissing betreft, zijnde “de weigering(en) om te beslissen dat (1) verzoeker is geslaagd ‘voor de test, het eindexamen, het geheel van de testen of voor het geheel van de eindexamens in het beschouwde domein die tot het niet slagen hebben geleid of waaraan hij niet heeft deelgenomen’ en ‘voor het proefschrift’, en dat (2) hij is geslaagd voor de beroepsproeven voor de bevordering tot de graad van majoor”, is het zoals hierna wordt uiteengezet, in deze fase van het geding onnodig deze door de verwerende partij opgeworpen exceptie te onderzoeken.

12. Waar verzoeker met de vierde bestreden beslissing de “stilzwijgende weigering” door de deliberatiecommissie om hem “geslaagd” te verklaren viseert, moet worden vastgesteld - daargelaten de vraag of in hoofde van de deliberatiecommissie een verplichting bestaat om in de door verzoeker voorgestane zin te beslissen -, dat hij haar vat met een “aanmaning” op 10 september 2015.

Hij stelt daarin eensdeels dat “uit het stilzwijgen op deze verzoeken en aanmaningen stilzwijgende weigeringsbeslissingen, stilzwijgende afwijzingen en een behoud van de huidige (inerte) situatie afgeleid [zullen] worden” en anderdeels dat “het [niet] baat te stellen dat er van een impliciete weigeringsbeslissing pas sprake kan zijn na verloop van een termijn van vier maanden, zoals bv. ook bepaald in artikel 14, § 3 RvS-wet”.

Los van de vraag of een verwijzing “bij wijze van voorbeeld” naar die bepaling voldoende nauwkeurig en duidelijk is en of te dezen alle (andere) toepassingsvoorwaarden van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zijn vervuld, volstaat het, desnoods ambtshalve, vast te stellen dat in ieder geval de in artikel 14, § 3, bepaalde termijn van vier maanden ook wat die vierde bestreden stilzwijgende weigering betreft, niet is verstreken zodat geen stilzwijgende afwijzende beslissing in de zin van die bepaling voorligt.

Ook te dezen lijkt verzoeker de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid te ontkrachten waar hij vraagt dat aan het Grondwettelijk Hof de in punt 7 vermelde prejudiciële vraag wordt voorgelegd en bestaat er ook geen noodzaak toe om dezelfde aldaar aangehaalde redenen. Wat de door verzoeker betwiste wettelijke termijn van vier maanden betreft (die zoals hiervoor is gebleken, niet is verstreken sedert de aan de deliberatiecommissie op zijn initiatief gerichte aanmaning), kan de Raad van State er overigens niet aan voorbijgaan dat het verzoeker reeds geruime tijd bekend is dat hij opnieuw wordt opgeroepen voor de mondelinge verdediging van zijn proefschrift (zie *infra* punt 18) en dat met het oog op die verdediging, na zijn gewettigde verhindering op 5 februari 2015, een nieuwe datum werd gezocht en, derhalve, dat, gelet op de toepasselijke regelgeving waarvan hij de rechtsgeldigheid weliswaar (ook) betwist, de verwerende partij oordeelt dat de deliberatiecommissie niet zou worden gevat omdat eerst de mondelinge verdediging nog moet plaatsvinden.

13. De voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is in de aangegeven mate niet-ontvankelijk wat de vierde bestreden beslissing betreft.

14. Wat de overige door de verwerende partij aangevoerde ontvankelijkheidsexcepties betreft, in de mate ze betrekking hebben op de (nog overblijvende) tweede bestreden beslissing, bestaat er vooralsnog geen noodzaak erover uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen excepties zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de

grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. De schorsingsvoorwaarden wat de tweede bestreden beslissing betreft

15. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VII. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

16. In zijn verzoekschrift zet verzoeker in twee onderscheiden kopjes uiteen waarom de door hem ingestelde vordering tot schorsing spoedeisend is en waarom deze daarenboven uiterst dringend noodzakelijk is. Hij zet uiteen dat de “spoedeisendheid” wordt verantwoord door de levensbedreigende risico’s, met name een behandeling “postoperatieve palliatieve chemotherapie” die maken dat zonder spoedprocedure er geen uitweg is om bij leven nog enig uitsluitel en rechtsherstel te krijgen.

Hij zet uiteen dat hij “op 26 januari 2015 de bevoegde instanties [heeft] gemeld dat verzoeker plots getroffen was door een levensbedreigende aandoening en zich niet zou kunnen aanmelden op de nieuwe zitting, ondertussen vastgelegd op 5 februari 2015”. Verzoeker heeft “wegens het stilzwijgen van de overheid dan verzocht om de mededeling van de vaststellingen van de examencommissie. Dit document werd hem pas meegedeeld bij een brief van 30 juli 2015, doch de verwerende partij heeft deze vaststellingen, opgenomen in

een “compte-rendu”, niet voorgelegd aan de deliberatiecommissie (zoals het nochtans hoorde)”.

Verzoeker verwijst vervolgens, bij gebrek aan beslissingen door de verwerende partij, naar zijn aanmaningen van 14 augustus en 10 september 2015.

Verzoeker concludeert dat zijn precare gezondheidstoestand waarbij het levenseinde nadert, de spoedprocedure rechtvaardigt omdat de “retroacten bevestigen dat de huidige zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot vernietiging”.

In zijn uiteenzetting betreffende de “uiterst dringende noodzakelijkheid” verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting betreffende de spoedeisendheid die hij, samengevat, herneemt. Hij herinnert eraan dat is vereist dat een verzoeker met de vereiste spoed en diligentie optreedt. Verzoeker wijst er op dat hij op 10 september 2015 de deliberatiecommissie zelf heeft gevat en expliciet heeft aangemaand met het verzoek hem over de door haar genomen beslissingen te berichten op 25 september 2015, wat niet is gebeurd. Hij vult aan dat hij “thans dus met een bijzondere diligentie optreedt”. Ook verwijst hij naar het uitblijven van een antwoord op zijn aanmaning van 14 augustus 2015 (om de deliberatiecommissie te vatten) evenals naar het uitblijven van enig antwoord door de minister van Defensie nadat die door verzoeker was ingelicht op 10 september 2015. Hij zegt daarover “ook bij gebrek aan (kennisgeving) van het aangekondigde antwoord van de minister is verzoeker bijzonder diligent door nu al een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden”. Verzoeker wijst tot slot op het feit dat zijn medische toestand nog is verergerd zodat het beroep op de uiterst dringende noodzakelijkheid nu bijzonder gegrond is en een beslissing in het kader van de gewone schorsingsprocedure “geen (of weinig) soelaas [biedt] en als het ware te laat [komt]”.

Om zijn uiteenzetting te staven verwijst hij naar de artikelen 3 en 6 van het EVRM, evenals naar artikel 23 van de Grondwet om te besluiten dat een beroep op de uiterst dringende noodzakelijkheid hem niet kan worden ontzegd.

Beoordeling

17. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde

zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Het valt aan de verzoeker toe om op precieze en overtuigende wijze de feiten en omstandigheden, die tot gevolg hebben dat de zaak niet (langer) verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing, uiteen te zetten, ze aannemelijk te maken en ze in de tijd te situeren. Dit laatste is van belang omdat dan de tussenkomst van die feiten en omstandigheden het uitgangspunt vormt om de diligentie van verzoeker te beoordelen.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

18. Verzoekers uiteenzetting wat de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, meer concreet wat de vereiste diligentie betreft, betreft hij eensdeels op de stilzwijgende weigeringsbeslissing(en) ingevolge zijn aanmaning gericht aan de deliberatiecommissie van 10 september 2015 (om hem geslaagd te verklaren) en anderdeels op de stilzwijgende weigeringsbeslissing(en) ingevolge zijn aanmaning van 14 augustus 2015 gericht aan de verantwoordelijke voor de organisatie van de (examen)proeven luitenant-kolonel staffbrevethouder V.L. en ter kennis gebracht van de minister op 10 september 2015.

Het beroep in zoverre gericht tegen die weigeringsbeslissingen is evenwel zoals hiervoor is gebleken, niet-ontvankelijk.

In zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde “de beslissingen om (1) een nieuwe verdediging van het proefschrift te laten organiseren door de examencommissie bedoeld in artikel 37, § 2 van het KB van 12 augustus 2003, en/of (2) verzoeker op te roepen of te laten oproepen voor de eerste zitting van de beroepsproeven volgend op de datum waarop de oorzaak van het uitstel of de niet-deelname vervalt”, wordt in het verzoekschrift daaromtrent weinig of niets uiteengezet.

Abstractie makend van de beslissing van de minister van Defensie van 2 oktober 2015 die is tussengekomen na het huidige verzoekschrift en die de verwerende partij ter zitting kwalificeert als een “nieuwe beslissing”, bevestigt verzoeker ter zitting dat de tweede bestreden beslissing in de tijd te situeren is vóór 30 juli 2015. Op 30 juli 2015 is hem door luitenant-kolonel stafbrevethouder V.L. de “compte rendu” van de vergadering van de examencommissie van 5 februari 2015 overgemaakt waarin vermeld staat dat verzoeker afwezig was *“om medische redenen, waarvoor een medisch attest werd voorgelegd door zijn advocaat”* en waaruit zij dient af te leiden dat de examencommissie heeft geoordeeld dat verzoeker op 5 februari 2015 gerechtvaardigd afwezig was voor de mondelinge verdediging van zijn proefschrift en dat de examencommissie het door verzoeker voorgelegde medische attest heeft aanvaard zodat verzoeker een geldige reden had om niet deel te nemen aan de mondelinge verdediging. Dat is ook de reden waarom haar is opgedragen om een nieuwe mondelinge verdediging te organiseren. In uitvoering daarvan contacteert zij verzoekers raadsman met het oog op het bekomen van de medische attesten die hij ook telkens bezorgt.

Zonder dat in de huidige stand van het geding moet worden onderzocht wanneer precies verzoeker met voldoende zekerheid van het bestaan van de tweede bestreden beslissing kennis kreeg (op 6 mei, op 23 juni of op 30 juli 2015), moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in ieder geval op 30 juli 2015 de vaststellingen van de examencommissie van 5 februari 2015 aan de

verzoeker heeft overgemaakt en heeft gemeld dat hij opnieuw zou worden opgeroepen met het oog op de mondelinge verdediging.

Verzoeker slaagt er in de huidige stand van het geding niet in de Raad van State ervan te overtuigen dat hij (minstens) op 30 juli 2015 niet wist of kon weten dat het bestaan van een geldige reden voor zijn niet-deelname aan de mondelinge verdediging op 5 februari 2015 voor de verwerende partij inhield niet alleen dat hij opnieuw diende te worden opgeroepen voor de mondelinge verdediging voor de examencommissie die naar haar oordeel nog moest worden georganiseerd; maar ook dat, omwille van het bestaan van die geldige reden, de “vaststellingen en beoordelingen” van de examencommissie, niet aan de deliberatiecommissie worden voorgelegd.

Artikel 39bis, §1, van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 bepaalt dat wanneer de officier niet aan de in artikel 39 bedoelde criteria tot slagen heeft voldaan of wanneer hij, *zonder geldige reden*, niet aan een test of aan een eindexamen of aan het proefschrift heeft deelgenomen, zijn beoordelingen en in voorkomend geval de vaststellingen aan de deliberatiecommissie van de voortgezette vorming worden voorgelegd. Verzoeker heeft echter met een geldige reden niet aan de mondelinge verdediging deelgenomen wat volgens de verwerende partij impliceert dat nog een mondelinge verdediging moest plaats hebben. De beslissing van de verwerende partij dat de mondelinge verdediging nog moest plaatsvinden opdat verzoeker zijn proefschrift mondeling verdedigt en om hem daartoe op te roepen, houdt redelijkerwijze meteen in dat de verwerende partij, tevens oordeelt –terecht of ten onrechte - dat hij niet wordt beschouwd als “niet geslaagd” in de zin van artikel 32 van het koninklijk besluit van 12 augustus 2003 zodat ook dat voor de verwerende partij geen reden was om de “vaststellingen en beoordelingen” aan de deliberatiecommissie over te leggen. Die bepaling viseert de situatie van de officier die, zonder verzaakt te hebben, niet deelneemt aan één of meer tests of aan één of meer eindexamens of aan de verdediging van zijn proefschrift en geen uitstel krijgt.

Weliswaar betwist verzoeker de rechtsgeldigheid van die beslissing evenals de rechtsgeldigheid van het genoemde artikel 39bis. Dat is de reden waarom hij reeds met een aangetekende brief van 27 januari 2015, zijnde daags nadat hij de verwerende partij in kennis had gesteld van de levensbedreigende aandoening van verzoeker, de minister van Defensie verzocht om “intrekking” van de woorden “zonder geldige reden”, verzoek dat door de minister van Defensie met een brief van 6 maart 2015 uitdrukkelijk wordt afgewezen. In zijn schrijven van 10 september 2015 aan de minister van Defensie waarbij hij de aanmaning van 14 augustus 2015 en een geactualiseerd feitenrelaas voegt, stelt hij opnieuw dat de minister “zo beter [zal] kunnen oordelen of [hij] op 6 maart 2015 wel de juiste beslissing heeft genomen”. Toch is het pas op 30 september 2015 dat hij huidig verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en tot nietigverklaring heeft ingediend waarbij hij (ook) de tweede bestreden beslissing aanvecht. Zijn handelwijze ten aanzien van laatst vermelde beslissing waarvan hij zelf het bestaan situeert vóór 31 juli 2015 staat haaks op de ernst van de situatie die hij zelf – terecht – benadrukt. Hoe ernstig die situatie ook is, toch ondergraaft de verlopen tijdspanne aldus wel zijn diligent optreden.

19. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker, wat de tweede bestreden beslissing betreft, niet met de vereiste spoed is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden, om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre ze de tweede bestreden beslissing viseert, af te wijzen.

VIII. Voorlopige maatregelen

20. Gelet op de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, is er geen reden om de gevraagde voorlopige maatregelen met daaraan een dwangsom gekoppeld, te bevelen.

IX. Kosten

21. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Kaat Leus